

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У. 11612/15
09.10.2015 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Капетановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из _____, поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број: 07-00-02109/2015-06 од 25.06.2015. године, у правној ствари слободног приступа информацијама од јавног значаја и заштиту података о личности, у нејавној седници већа одржаној дана 09.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба, тужиле изјављена против акта Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање број: 642411 од 14.05.2015. године, којим је тужилца обавештена, поводом њеног захтева од 05.05.2015. године, да Фонд податке о стажу, заради, часовима рада, пријавама на осигурање, и одјавама са осигурања издаје само на лични захтев или на захтев суда, па стога у складу са чланом 157. - 159. Закона о општем управном поступку Фонд не може поступити по њеном захтеву.

Благовремено поднетом тужбом Управном суду дана 05.08.2015. године тужилца побија законитост оспореног решења наводећи да је тужени неправилно применио закон и повредио правила поступка на њену штету. Сматра да јој је угрожено здравље, право на слободу и право на рад, јер јој је решењем туженог ускраћено право да прикупља доказе за своју одбрану у кривичном поступку који се против ње води, а која права су јој загарантована законом и Уставом Републике Србије. Истиче да су јој неопходни подаци регистровани код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање из свих пријава за **ББ**

за период од 2008. године до 2012. године о његовим зарадама по свим основама (уговор о раду, уговор о допунском раду, уговор о делу, односно послове по основу ауторског уговора, као и послове по основу других уговора, код којих је за извршен посао остварио накнаду). Позивајући се на Устав Републике Србије, Закон о парничном поступку и Законик о кривичном поступку, предлаже да суд усвоји тужбу и поништи оспорено решење, наложи Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала за град Београд да тужилци обезбеди регистроване податке у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање из свих пријава за **ББ** за период од 2008. године до 2012. године о његовим зарадама по свим основама (уговор о раду, уговор о допунском раду, уговор о делу, односно послове по основу ауторског уговора, као и послове по основу других уговора, код

којих је за извршен посао остварио накнаду) и то као валидну документацију у изворнику са потписом овлашћеног лица, овером на свакој страни исправе, као и да тужиљи надокнади трошкове спора са законском затезном каматом.

Тужени орган у одговору на тужбу истиче да наводи изнети у тужби нису релевантни за одлучивање у овој управној ствари, јер остваривање права у вези са обрадом података о личности, према Закону о заштити података о личности, припада лицу на које се ти подаци односе, а што није случај у конкретној управно – правној ствари, будући да је тужила од првостепеног органа тражила податке који се односе на **ББ**. Предлаже да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

У поступку који је претходно доношењу оспореног решења утврђене су следеће чињенице и околности: актом Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 14.05.2015. године одбијен је захтев тужиље од 05.05.2015. године којим је тражила да јој се доставе подаци о стажу, зарадама, часовима рада, пријавама и одјавама са осигурања за **ББ** са образложењем да орган те податке издаје само на лични захтев или на захтев суда. Оспореним решењем тужени је одбио, као неосновану, жалбу тужиље са разлога што права у вези са обрадом података о личности (обавештење, увид и копија) према одредбама члана 19. 20. и 21. Закона о заштити података о личности, као и права поводом извршеног увида (исправка, допуна, ажурирање, брисање података, прекид и привремена обустава обраде), према одредбама члана 22. истог закона, припадају само физичком лицу на које се ти подаци односе. Како тужила није тражила податке који се односе на њу, већ на друго лице, **ББ**, то се у конкретном случају не ради о остваривању права у вези са подацима о личности, у смислу одредби члана 1. став 2. и члана 3. тачка 2. Закона о заштити података о личности, имајући у виду да је сагласно одредби члана 149. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању Фонд дужан да обезбеди заштиту података садржаних у матичној евиденцији.

Одредбом члана 1. Закона о заштити података о личности ("Службени гласник РС", број 97/08, 104/09, 68/12-одлука УС и 107/12), прописано је да се овим законом уређују услови за прикупљање и обраду података о личности, права лица и заштита права лица чији се подаци прикупљају и обрађују, ограничења заштите података о личности, поступак пред надлежним органом за заштиту података о личности, обезбеђење података, евиденција, изношење података из Републике Србије и надзор над извршавањем овог закона (став 1.). Заштита података о личности обезбеђује се сваком физичком лицу, без обзира на држављанство и пребивалиште, расу, године живота, пол, језик, вероисповест, политичко и друго уверење, националну припадност, социјално порекло и статус, имовинско стање, рођење, образовање, друштвени положај или друга лична својства (став 2.).

Одредбом члана 3. тачка 2. истог закона прописано је да је физичко лице човек на кога се односи податак, чији је идентитет одређен или одредив на основу личног имена, јединственог матичног броја грађана, адресног кода или другог обележја његовог физичког, психолошког, духовног, економског, културног или друштвеног идентитета.

Одредбом члана 20. истог закона прописано је да лице има право да од руковооца захтева да му стави на увид податке који се на њега односе (став 1.). Право на увид у податке који се на њега односе обухвата право на преглед, читање и слушање података, као

и прављење забележака. (став 2.).

Одредбом члана 21. истог закона прописано је да лице има право да од руковооца захтева копију податка који се на њега односи.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је исто донето без повреде правила поступка, на основу правилно утврђеног чињеничног стања на које примењено релевантно материјално право. Оспорено решење садржи јасне и одређене разлоге којима се руководио тужени, а које у свему прихвата Управни суд. Наиме, како то правилно наводи тужени орган, права у вези са обрадом података о личности припадају сваком физичком лицу на које се подаци односе, те како тужила није тражила податке који се односе на њу, већ за друго лице, то се у конкретном случају не ради о остваривању права у вези са подацима о личности у смислу цитираних одредби Закона о заштити података о личности.

Управни суд је ценио наводе тужбе, али их није посебно образлагао, будући да су они истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени, па не постоји обавеза суда да их поново образлаже. О овом питању се у више случајева изјаснио и Европски суд за људска права. У пресуди донетој у случају *Van de Hurk против Холандије* од 19.04.1994. године, Европски суд је истакао да обавеза суда да образложи своју одлуку и да узме у обзир аргументе странака не подразумева да суд мора детаљно да одговори на све наводе странака изнете у правном средству о коме одлучује, већ само оне које оцени правно релевантним.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиле у спору, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. и 153. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09.10.2015. године, 24 У. 11612/15

Записничар

Јелена Капетановић, с.р.

Председник већа-судија

Душанка Марјановић, с.р.

III